BRUNO FERRERO

Doar vântul o ştie

(Istorioare pentru suflet)

Traducerea din limba italiană:
Simona Ştefana Zetea

Pe aripile vântului

În spaţiul verde dintr-un parc al oraşului, sub călduţul soare al primăverii, din iarba crudă răsăriseră frunzele zimţate şi puternice ale păpădiilor. Printre acestea îşi scosese căpşorul o minunată floare galbenă, nevinovată, aurie şi senină asemeni unui apus de soare în luna mai. După ceva vreme, floarea se preschimbă într-un ghemotoc uşor alcătuit dintr-o mulţime de pufuleţi care aveau fiecare la capăt câte o sământă bine înfiptă în miezul pufoasei sfere.

Câte supoziţii nu făceau micuţele seminţe, câte vise de-ale lor nu legănă adierea serii pe când începeau să se audă primele cântece ale greierilor...

- Oare unde vom încolţi?
- Cine poate şti?
- Doar vântul o ştie.

Într-o dimineaţă, puful fu smuls de o nevăzută pală de vânt. Seminţele o porniră care încotro pe aripile vântului, agăţate de paraşutele de puf.

-Salutare... salutare, îşi spuneau micuţele seminţe unele altora.

În vreme ce majoritatea seminţelor cădea pe pământul bun al grădinilor şi câmpurilor, una singură - cea mai mică dintre toate - sfârşi, după ce zbură puţin, într-o crăpătură din cimentul unui trotuar. Nu a dat decât de un fir de praf purtat acolo de vânt şi ploaie, atât de amărât în comparaţie cu pământul bun şi gras al câmpiilor.

- Dar toată crăpătura este numai a mea! îşi zise sământa noastră şi, fără a sta o clipă pe gânduri, se strecură acolo şi încercă să-şi înfigă cât mai adânc rădăcinile.

În apropierea acelei crăpături se afla o bancă rablagită şi scrijelită toată. Pe acea bancă se aşeza mereu un tânăr; era zbuciumat şi avea o privire neliniştită. Pe sufletul său apăsau nori negri şi mereu îşi ţinea pumnii strânşi.

La un moment dat, văzu două zimţate frunzuliţe de un

verde crud răsărind pe stradă din ciment.

- Nu veţi reuşi, sunteţi ca mine! zise, râzând cu amar, şi le strivi cu piciorul.

În ziua următoare însă, văzu că frunzele se ridicaseră iar şi de astă dată erau patru.

Din acea clipă, nu mai izbuti să-şi dezlipească privirile de la încăpăţânata şi curajoasa plantă. După câteva zile ieşi la iveală şi floarea, de un galben strălucitor, asemeni unui zâmbet fericit.

Pentru prima oară după timp îndelungat, tânărul simţi cum resentimentele şi amărăciunea care îl copleşeau, împovărându-i inima, începeau să se topească. Îşi înălţă capul şi respiră adânc. Izbi cu pumnul spătarul băncii şi strigă:

- Am priceput... Putem să răzbim!

Îi venea să plângă şi să râdă deopotrivă. Atinse cu degetele căpşorul galben al păpădiei. Plantele simt iubirea şi bunătatea fiinţelor umane. Pentru micuţa şi îndrăzneaţă păpădie mângâierea tânărului a fost lucrul cel mai frumos ce i s-a putut întâmpla

Să nu întrebăm vântul de ce ne-a purtat acolo unde ne aflăm. Chiar dacă suntem sufocaţi de ciment, să ne înfigem cu putere rădăcinile în pământ şi să trăim. Fiecare dintre noi poartă o veste bună.

Şi aceste povestioare sunt nişte seminţe purtate pe aripile vântului. Unde au să cadă şi ce va fi de ele doar vântul o ştie.

Minunea

- Crezi în minuni?

- Da.

- Da? Dar ai văzut vreuna?

- O minune?

-- Da.

- Unde anume?

- În tine.

- Sunt eu oare o minune?

- Desigur.

- Cum aşa?

- Respiri, ai pielea moale şi caldă, inima îţi bate, poţi să vezi, să auzi, să alergi, să mănânci, să sari, să cânţi, să râzi, să iubeşti, să plângi...

- Aha... doar pentru asta?

Era odată un pui de vrabie cu penele bej cu maro care îşi trăia viaţa ca un lung şir de nelinişti şi întrebări.

Deja pe când încă era în găoace se întreba tulburat: „ Oare voi izbuti vreodată să sparg coaja aceasta tare? Oare nu voi cădea din cuib? Oare vor prididi părinţii mei să mă hrănească? “

Scăpând de aceste griji, îl năpădiră altele atunci când - tremurând pe o ramură -stătea să-şi ia zborul pentru prima dată: „Oare mă vor ţine aripile? Voi cădea la pământ... Cine mă va ridica iar? “

Fireşte, a învăţat să zboare, dar atunci începu să se frământe pentru altele: „îmi voi găsi oare o surată? îmi voi putea face un cuib?”

Acestea toate se petrecură astfel, dar vrăbioiul nostru încă mai găsea de ce să se preocupe: „ Vor fi oare la adăpost ouăle? S-ar putea întâmpla ca un fulger să cadă drept pe copac şi să preschimbe în cenuşă întreaga mea familie... Dar dacă va veni şoimul şi-mi va mânca puii? Voi izbuti eu să-i hrănesc? “

Când puii săi crescură frumoşi, sănătoşi şi sprinteni şi începură să zboare pe ici pe colo, vrăbioiul nostru se îngrijora: I *Oare vor găsi destulă hrană? Vor şti să se ferească de pisică şi păsări de pradă? “*

Într-o bună zi, sub copacul în care-şi avea cuibul, se opri învăţătorul. El le arătă apostolilor vrăbioiul şi zise: „Priviţi la păsările cerului: ele nu seamănă, nu seceră şi nu-şi aşează recoltele în hambare... şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte!”

Vrăbioiul cu penele bej cu maro îşi dădu dintr-odată seama că avusese tot ceea ce-i trebuise... şi nu-şi dăduse seama de aceasta.

Lumina

- Ce lumini aţi văzut în biserică? îi întrebă odată o catehetă pe copii.

- Candelabrele.
- Lumânările.
- Luminiţa cea roşie de la tabernacol.
- Cea din ferestre.

Copiii tăcură.

- Şi altele? mai întrebă cateheta. Un copil ridică mâna

şi zise:

- Cele din ochii oamenilor.

Oare de ce uităm atât de des acea lumină care este „ înlăuntrul” nostru? De ce o lăsăm să se stingă?

„ Când eram micuţ, noaptea, tatăl meu îmi lăsa mereu lumina aprinsă pe noptieră.”

„ Însuşi tatăl meu era lumina. “

Măgarul şi flautul

Undeva pe un câmp, zăcea în părăsire un flaut la care nu mai cânta nimeni de multă vreme, până ce, trecând pe acolo un măgar, el suflă în flaut cu putere scoţând cel mai dulce sunet pe care şi unul şi altul îl auziseră vreodată.

Neputând înţelege ce se petrecuse, întrucât nici unul nici celălalt nu prea stăteau bine la capitolul raţiune, cu toate că era un lucru în care amândoi credeau, iute se îndepărtară unul de altul, ruşinându-se parcă de lucrul cel mai frumos pe care îl făcuseră amândoi în tristele lor vieţi.

Câte flaute părăsite şi câţi măgari nu sunt pe lume. Mulţi dintre noi - fără a ne cunoaşte măcar pe noi înşine - ascundem ceea ce suntem, cerând iubirea unor necunoscuţi care la rândul lor se ascund. Uneori însă apar o deschizătură, o revelaţie, o scânteiere... Dar totul se opreşte aici, pentru că ne lipseşte curajul. Or, este nevoie de mult curaj pentru a iubi.

Şi este nevoie de tot atâta ca să ne lăsăm iubiţi.

Ar trebui...

Trecând pe un câmp, un om zări pe un altul care mânuia o funie încercând să o lege de un copac. Îşi prinsese de mijloc un capăt al acesteia, făcând un nod mobil, iar acum încerca să treacă peste o creangă groasă celălalt capăt al funiei.

- Dar ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă curios omul nostru.

- Mă spânzur, răspunse acesta.

- În cazul acesta, ar trebui să vă puneţi funia în jurul gâtului, sugeră trecătorul.

- Am încercat, dar aşa mă sufoc, răspunse celălalt.

Mulţi oameni ar dori să facă lucruri măreţe, serioase, importante, hotărâtoare. Dar nu doresc nicidecum să-şi asume şi consecinţele acestora.

Fiece decizie - mai cu seamă dacă este vorba despre una măreaţă, importantă şi hotărâtoare - are urmările sale.

Înţelepciunea vieţii constă tocmai în a şti să prevedem consecinţele actelor pe care decidem să le înfăptuim.

Întâlnirea

Massimiliano, un băieţel în vârstă de şapte ani, ieşea de la ora de cateheză, cu mâinile vârâte în buzunare şi cu un aer îmbufnat. Ridicând din umeri, mormăi:

- Aici se vorbeşte mereu despre Dumnezeu: Dumnezeu în sus şi-n jos. Oare de ce nu ni se spun şi lucruri *interesantei* Oare de ce nu vorbim niciodată despre echipa de fotbal A.C. Milan sau despre Power Rangers?

Ascultă-mă, Doamne!
Unii mi-au spus că nu exişti,
iar eu, ca un prost, am crezut.
Ieri seară însă, dintr-un crater făcut de o bombă
am văzut cerul tău.
Şi dintr-odată mi-am dat seama că fusesem minţit.
Dacă mi-aş fi dat osteneala să privesc mai bine
la lucrurile pe care le-ai făcut Tu,
pe dată aş fi înţeles că aceia
nu spun pe nume nici celui mai mărunt lucru.
Este ciudat că a trebuit să ajung în acest iad
pentru a găsi prilejul de a privi la chipul tău!
Te iubesc nespus...
iată tot ce vreau să ştii.
în curând se va da o luptă înfricoşătoare
şi cine ştie?
Poate că voi veni la tine chiar în această seară.
Nu prea am făcut tovărăşie bună noi doi până acum
şi mă întreb, Doamne,
dacă mă vei aştepta în prag.
Priveşte, uită-te la mine cum plâng!
Chiar eu să mă apuc să mă smiorcăi!
Ah, dacă te-aş fi cunoscut mai curând...
Dar, hai acum... Eu trebuie să plec.
Ce ciudat însă:
acum că te-am întâlnit nu mai îmi este teamă de moarte. Pe curând!

(Rugăciune descoperită în rucsacul unui soldat care a murit în 1944 în bătălia de la Montecassino)

Dorinţa

Era odată un om sărac lipit pământului. El avea o devoţiune deosebită faţa de sfântul Nicolae şi i se ruga cu multă fervoare. Astfel, sfântul descinse pe pământ ca să-l ajute.

Ajungând la casa omului nostru şi văzând că într-adevăr stătea rău şi nu avea de nici unele, se hotărî să îi dea o mână de ajutor.

Sfântul îşi îndreptă un deget spre o piatră din curte şi aceea se preschimbă pe dată în aur sclipitor.

- Doreşti aurul acela? îl întrebă sfântul pe omul cel sărman.

Omul se închină până la pământ şi spuse:

- Nu, nu îl doresc.

Sfântul îl privi cu ochii strălucind de fericire şi îi zise:

- O, fiule, ce mulţumit sunt de tine. Ştiu acum că te afli cu adevărat pe calea desăvârşirii.

Omul nostru însă zise:

- Nu aurul îl vreau, ci de-a dreptul degetul tău.

Dumnezeu ni s-a dăruit pe de-a-ntregul şi totuşi noi nu facem minuni. De ce oare?

Burduful

A fost odată un cavaler care luptase voiniceşte pretutindeni în împărăţie. Până ce, într-o zi, în cursul unei încăierări, o săgeată îi străpunse piciorul şi îl răni de moarte.

Pe când zăcea, rănit fiind, cavalerul nostru zări raiul, dar undeva departe şi cu neputinţă parcă de atins, în vreme ce iadul era foarte aproape de el, căscând larg hăul său înfocat. De fapt, de multă vreme încălca toate făgăduinţele făcute în viaţă şi legile statutului de cavaler, transformându-se într-un soldat de rând care nu ştia de căinţă, care ucidea în dreapta şi stânga fără vreo remuşcare, jefuind şi săvârşind tot soiul de violenţe.

Cuprins însă de o teamă mântuitoare, zvârli cât colo coiful, sabia şi armura şi se îndreptă pe jos spre peştera unde sălăşluia un pustnic cu viaţă sfântă.

- Părinte, aş vrea să primesc iertare pentru păcatele mele, deoarece tare mă tem pentru mântuirea sufletului meu. Voi face orice penitenţă va fi de trebuinţă. Eu nu mă tem de nimica.

- Prea bine, fiul meu, răspunse pustnicul. Un singur lucru trebuie să faci: du-te de umple cu apă burduful acesta şi apoi

adu-mi-l îndărăt.

- O, păi aceasta este o penitenţă pe care şi un copil sau o femeie ar fi capabili să o facă, ţipă cavalerul ridicând ameninţător pumnul. Însă viziunea diavolului ce rânjea îl mai îmblânzi niţel.

Luă burduful subsioara şi, bombănind, o porni spre râu.

Îl cufundă în apă, însă burduful nu se umplea.

- Este vreo vrajă la mijloc, urlă penitentul nostru. Dar mai vedem noi care pe care...

Se duse drept la izvor, dar burduful rămase tot gol. Mânios, se repezi la fântâna satului. Zadarnic se obosi însă!

Un an mai târziu, bătrânul pustnic văzu venind la el un amărât, în zdrenţe, cu picioarele sângerând şi purtând subsioara un burduf gol.

- Părinte - spuse cavalerul nostru (căci tocmai el era) cu glasul scăzut şi plin de durere - am cercetat toate râurile şi fântânile din împărăţie, dar nu am putut umple burduful... Ştiu acuma că păcatele-mi sunt de neiertat. Voi fi osândit pe veci! Vai mie, vina mea apasă greu... M-am căit prea târziu.

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrazul său brăzdat de riduri. O mică lacrimă, prelingându-se pe barba sa stufoasă, sfârşi în burduf într-o clipită, burduful se umplu până la gură cu o apă cristalină, proaspătă şi bună cum nu s-a mai pomenit.

Şi asta datorită unei singure lacrimi de căinţă...

De îndată ce ajunse în rai, un sfânt fu răsplătit cu o cunună de aur. Bucuros de acest splendid semn distinctiv, începu sa se plimbe pe minunatele cărări ale cerului, dar îşi dădu seama, cu oarecare surprindere, că majoritatea celorlalţi sfinţi purta coroane bătute cu nestemate.

Cu oarecare dezamăgire în glas, el întrebă:

- Oare de ce pe cununa mea nu este nici o piatră preţioasă?

Un înger îi răspunse:

- Deoarece tu nu ai câştigat nici una. Pietrele preţioase sunt lacrimile pe care sfinţii le-au vărsat pe când erau pe pământ. Tu însă nu ai plâns niciodată.

- Dar cum era să plâng, întrebă sfântul, de vreme ce mă simţeam atât de fericit învăluit în iubirea lui Dumnezeu?

- Aceasta este lucru mare, mai zise îngerul. De aceea cununa ta este de aur. Nestematele însă li se cuvin doar

acelora care au lăcrimat.

O prietenie grea

Un cal şi un câine au legat o prietenie pe cinste. De aceea căutau diverse căi de a-şi arăta unul altuia preţuirea.

Câinele îi aducea calului cele mai bune oase pe care le afla, câtă vreme calul îi lăsa câinelui porţia sa de fân.

Aşa de mult ţineau unul la altul încât au murit amândoi de foame.

Fericirea mea eu o ştiu, nu tu.

Nu doar pentru că tu poţi constitui o simplă prezenţă trecătoare,

dar şi pentru că tu vrei să fiu ceea ce eu nu sunt.

Nu pot să fiu fericit atunci când mă schimb

doar pentru a-ţi satisface ţie orgoliul.

Şi nu pot să mă simt fericit atunci când mă critici

pentru că nu gândesc aşa cum gândeşti tu

sau pentru că nu văd lucrurile aşa cum le vezi tu.

Spui că sunt prea rebel.

Totuşi, de câte ori ţi-am respins convingerile,

şi tu te-ai ridicat împotriva alor mele.

Eu nu caut să-ţi modelez mintea.

Ştiu că te strădui să fii tu însuţi,

dar nu pot admite

ca tu să-mi spui ce trebuie să fiu.

Ziceai că sunt o persoană ştearsă

pe care cu uşurinţă poţi să o uiţi.

Atunci de ce ai încercat să te foloseşti de viaţa mea

pentru a-ţi demonstra ţie însuţi cine eşti?

Acrobatul

Era odată un acrobat celebru. Toată lumea recunoştea uimitoarea sa îndemânare: nimeni nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată clătinându-se sau căzând.

Într-o bună zi, circul pentru care lucra acest acrobat se pomeni într-o gravă dificultate financiară.

Directorul circului îi propuse atunci acrobatului nostru să înalţe mai sus sârma şi să mărească distanţa pe care o avea de parcurs pentru a atrage mai multă lume.

Angajaţii circului îşi puneau toată încrederea în acrobat şi erau convinşi că aveau să aibă un succes nemaiauzit.

Adresându-se tovarăşilor săi, acrobatul îi întrebă:

- Sunteţi siguri că am să izbutesc? Cu toţii răspunseră:

- Avem încredere deplină în tine şi suntem absolut siguri că ai să reuşeşti.

Exhibiţia acrobatului nostru avu un succes răsunător. În fiecare zi lumea stătea la coadă la casa de bilete a circului pentru a lua parte la acea extraordinară demonstraţie de abilitate şi curaj.

După un an de succes, directorul vru să facă aşa încât circul să aibă şi mai mult răsunet şi îi propuse acrobatului nostru un număr extraordinar, menit să atragă mai multă lume. Propuse să se lege un fir de oţel de pe un mal pe celălalt al unei ape, deasupra unei cascade ameţitoare, şi să fie poftiţi acolo toţi oamenii din zonă, împreună cu corespondenţii ziarelor şi televiziunilor pentru acea exhibiţie fără precedent.

Toţi angajaţii circului îşi manifestară şi de astă dată încrederea în acrobatul nostru. Fără a pregeta, acesta acceptă provocarea.

Gata pentru periculoasa traversare pe firul atât de subţire, îi întrebă încă o dată pe tovarăşii săi dacă aveau cu adevărat desăvârşită încredere în el.

- Desigur! strigară cu toţii în gura mare. Acrobatul porni şi numărul îi reuşi fără greş, ducându-i la extaz pe spectatori.

Pe neaşteptate, acrobatul ridică însă mâna şi ceru voie să vorbească.

- Încrederea voastră în mine este nespusă, zise el.

- Desigur, răspunse unul dintre circari în numele tuturor.

- Atunci, vă propun o acrobaţie încă mai îndrăzneaţă.

- Minunat! Spune-ne despre ce este vorba. Încrederea noastră în tine este nemărginită: indiferent ce ne vei propune, noi vom accepta!

- Vă propun să trecem până pe malul celălalt şi înapoi cu o trăsurică pe acest cablu de oţel. Şi, deoarece încrederea voastră în îndemânarea mea este deplină, îl poftesc pe unul dintre voi să urce în această trăsurică pentru a trece împreună cu mine.

Însă nimeni nu dori să urce.

Intrând El în corabie, ucenicii lui l-au urmat. Şi, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar El dormea. Şi venind ucenicii la El, l-au deşteptat

zicând: Doamne, mântuieşte-ne, că pierim. Isus le-azis: De ce vă este frică, puţin credincioşilor?

(Matei 8, 23-26).

Felul în care iubeşte Dumnezeu

O catehetă le povestise elevilor săi parabola fiului risipitor, dar îşi dădu seama că, după puţin timp, mulţi dintre ei erau cu gândul aiurea. De aceea, le ceru să scrie rezumatul istorisirii.

Unul dintre aceştia scrise următoarele: „Un om avea doi fii, însă cel mai tânăr nu prea voia să stea acasă şi într-o bună zi plecă undeva departe, ducând cu el toţi banii. Însă, la un moment dat, banii se terminară şi tânărul se hotărî să se întoarcă acasă, pentru că nu mai avea ce să mănânce. Atunci când se apropia de casă, tatăl său îl zări şi, foarte bucuros, luă un baston şi fugi în întâmpinarea sa. Pe cale, se întâlni cu celălalt fiu al său, cel bun, care îl întrebă unde se ducea aşa în grabă şi astfel înarmat.

- S-a întors nenorocitul de frate-tău; după tot ce a făcut, merită o ciomăgeală pe cinste.

- Vrei să-ţi dau o mână de ajutor, tată?

- Da, răspunse tatăl.

Şi, astfel, cei doi îl bătură măr. La urmă, tatăl chemă o slugă şi îi spuse să sacrifice vita cea mai grasă şi să pregătească totul de sărbătoare, pentru că în sfârşit se săturase să-l cotonogească pe fiul său care-i dăduse atâta bătaie de cap.”

Ne este tuturora greu să înţelegem felul în care iubeşte Dumnezeu.

Cei trei copii

Trei femei merseră la fântână să ia apă. Aproape de fântână, pe o lespede de piatră, şedea un bătrân care le privea în tăcere şi asculta ce povesteau.

Femeile îşi lăudau copiii.

- Fiul meu, zicea cea dintâi, este atât de svelt şi îndemânatic la acrobaţii încât nimeni nu poate face ce face el.

- Al meu, afirma cea de-a doua, cântă ca o pasăre măiastră. Nu mai este nimeni pe lume care să aibă aşa o voce frumoasă ca el.

- Tu ce spui despre fiul tău? o întrebară pe cea de-a treia care păstra tăcerea.

- Nu ştiu ce să vă spun despre fiul meu, răspunse femeia. Este un băiat bun, aşa cum sunt atâţia alţii. Nu ştie face nimic extraordinar...

Când amforele fură pline, cele trei femei o luară iar spre casă. Bătrânul se ţinu după ele o bucată de vreme. Amforele erau grele, femeile de-abia le duceau în braţe.

La un moment dat, se opriră în loc pentru a se odihni, căci le durea spatele. Veniră spre ele trei tineri. Cel dintâi făcu pe loc nişte giumbuşlucuri: punându-şi palmele pe jos, făcu roata cu picioarele în aer şi apoi un şir de salturi mortale.

Femeile priveau la el cu uimire:

- Ce tânăr îndemânatic!

Cel de-al doilea tânăr intona un cântec. Avea un glas minunat cu care scotea nişte triluri de pasăre măiastră.

Femeilor le dădură lacrimile când îl ascultară:

- E un înger!

Cel de-al treilea tânăr se îndreptă spre mama sa, luă el amfora cea grea şi o porni la drum alături de ea.

Femeile se adresară bătrânului:

- Ce spui despre fiii noştri?

- Care fii? întrebă cu uimire bătrânul. Eu nu am văzut decât unul singur!

Îi veţi recunoaşte după roadă.

(Matei 7, 16).

Lanţul şi pieptenele

Trăiau odată undeva în lumea aceasta doi soţi a căror iubire nu încetase să crească după ce se căsătoriseră. Erau tare săraci, dar fiecare dintre ei ştia că în inima celuilalt ardea câte o dorinţă neîmplinită. El avea un ceas de aur moştenit de la tatăl său şi visa să cumpere pentru el un lanţ din acelaşi metal preţios; ea avea părul lung şi blond şi visa un pieptene de sidef pe care să şi-l poată aşeza în plete ca pe o diademă.

Cu trecerea anilor, el se gândea tot mai mult la acel pieptene, în vreme ce ea aproape că uitase de el, gândindu-se doar cum ar putea cumpăra lanţul de aur pentru el.

De multă vreme nu mai vorbeau despre aceasta, dar înlăuntrul lor nutreau în taină speranţa împlinirii visului imposibil.

În dimineaţa celei de-a zecea aniversări a căsătoriei lor, soţul îşi văzu soţia venindu-i înainte surâzătoare, având însă

capul aproape ras, fără cosiţele ei lungi şi frumoase.

- Ce ai făcut cu părul, draga mea? O întrebă el plin de uimire.

Femeia îşi deschise larg mâna în care strălucea un lanţ de aur.

- L-am vândut pentru a cumpăra lanţul de aur pentru ceasul tău.

- Oh, draga mea, ce ai făcut? mai zise bărbatul deschizând şi el mâna în care strălucea un preţios pieptene de sidef. Eu am vândut ceasul pentru a-ţi cumpăra pieptenele!

Şi se îmbrăţişară pur şi simplu, dându-şi seama cât erau de bogaţi având-se unul pe celălalt.

Ca pecete pe sânul tău mă poartă, poartă-mă pe mâna ta ca pe o brăţară! Că iubirea ca moartea e de tare şi ca iadul de grozavă este gelozia. Săgeţile ei sunt săgeţi de foc şi flacăra ei ca fulgerul din cer. Marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească; de-ar da cineva pentru iubire toate comorile casei sale, cu dispreţ ar fi respins acela.

(Cântarea Cântărilor 8, 6-7).

În viaţă nu este fericire decât în a iubi şi a fi iubit.

Trandafirul albastru

Simţindu-şi sfârşitul aproape, împăratul Chinei dorea să găsească un soţ pentru singura sa fiică. Aceasta nu doar că era cea mai elegantă şi cultă fată din ţară, dar era de departe şi cea mai frumoasă. Avea un singur defect: nu voia nicidecum să se mărite.

Dar, cum tatăl său o implora una-ntruna, ea declară că avea să-l accepte drept soţ pe acela care avea să îi aducă un trandafir albastru. De îndată ce aflară despre această condiţie, toţi prinţii şi nobilii tineri din împărăţie se grăbiră să pornească în căutarea unui trandafir albastru. Zadarnică fu însă strădania lor. Pe rând, mulţi renunţară. Mai rămăseseră până la urmă trei.

Cel dintâi era cel mai bogat neguţător din imperiu, mai bogat decât însuşi împăratul. El se duse la cel mai mare alchimist din împărăţie care, cu ajutorul unor soluţii magice şi tot soiul de licori, preschimbă un trandafir alb într-un minunat trandafir albastru. Fără a pierde vreo clipă, negustorul duse trandafirul la palatul imperial. Prinţesa păli, dar apoi, privind trandafirul, zise:

- Dacă un fluture s-ar aşeza pe acest trandafir, ar muri otrăvit.

Şi aruncă trandafirul cât colo cu dezgust.

Cel de-al doilea era conducătorul armatelor imperiale. El ceru celui mai îndemânatic bijutier din lume să facă dintr-un safir cel mai frumos trandafir albastru. Când prinţesa îşi aruncă ochii negri ca tăciunele asupra trandafirului care strălucea parcă învăluit în culorile mării reflectând cerul, zise:

- Tată, nu vezi că nu este un trandafir, ci doar un safir tăiat în formă de floare?

Cel de-al treilea pretendent era fiul celui dintâi dregător, un tânăr frumos, cult şi bun. El îi puse timp de trei luni la lucru pe cei mai buni artişti ai împărăţiei pentru a face din cel mai fin porţelan un trandafir albastru.

- Îl voi păstra pentru că este frumos, zise prinţesa, însă este doar un bibelou.

Astfel, şi cel de-al treilea pretendent fu respins.

Într-o frumoasă seară de vară, prinţesa admira de la fereastră apusul de soare, când auzi pe cineva cântând. Era un tânăr poet care trecea pe acolo din întâmplare. Privirile acestuia se întâlniră cu ale prinţesei. Rămaseră amândoi o vreme în tăcere. Apoi, tânărul poet grăi blând:

- Aş vrea să mă căsătoresc cu tine.

- Vai mie! răspunse prinţesa Eu sunt fiica împăratului şi am făgăduit să mă căsătoresc doar cu acela care îmi va aduce un trandafir albastru. Până acum nimeni nu a reuşit aceasta.

- Am să găsesc eu un astfel de trandafir, zise poetul.

În dimineaţa următoare, poetul culese un trandafir alb şi îl aduse împăratului. Acesta i-l înfăţişă fiicei sale râzând. Prinţesa luă trandafirul şi spuse fără cea mai mică ezitare:

- Iată în sfârşit trandafirul albastru!

Împăratului îi trebui ceva vreme să se dezmeticească. Dregătorii şi curtenii începură a murmura:

- Trandafirul acesta nu este albastru... Prinţesa însă le răspunse:

- Nu vedeţi voi bine! Acest trandafir este albastru, v-o spun eu. Priviţi-l mai bine şi veţi vedea că este de un albastru cum nu s-a mai pomenit!

Întreaga curte tăcu. Prinţesa se căsători cu poetul şi fură fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Vedem bine numai cu inima. Ar trebui să ne încredem mai mult în ea.

Ucenicul

Pe vremea castelelor fortificate şi a vajnicilor luptători înveşmântaţi în armuri, un tinerel îndrăzneţ şi destul de îndemânatic hotărî să se facă fierar. Tânărul nostru începu ca ucenic şi iute prinse meseria. Învăţă să mânuiască cleştii, să bată fierul pe nicovală, să folosească foalele. Era chiar priceput: ştia fauri săbii desăvârşite la înfăţişare, cu lama subţire şi rezistentă la orice lovitură, candelabre cu mii de înflorituri şi grilajuri din cele mai minunate.

Odată ce sfârşi ucenicia, intră ca fierar în atelierul palatului regal.

Toată îndemânarea sa în prelucrarea fierului se vădi însă vană, întrucât nu învăţase lucrul cel mai simplu: cum să folosească amnarul pentru a aprinde focul, lucru absolut necesar în meseria sa.

Este evident că fiii noştri trebuie să dobândească anumite deprinderi (să ştie citi, înota, folosi computerul), doar trebuie să se pregătească pentru a trăi în secolul al XXI-lea. Dacă însă nu le oferim nimic altceva, dacă neglijăm aspectul spiritual, nu ne ocupăm de mai mult decât de lucrurile secundare ale vieţii, ca şi când aceasta nu ar avea altceva în centru. În anumite culturi, descoperirii acestui centru spiritual nu i se spune altfel decât a învăţa să fim oameni.

Binecuvântarea

Într-o bună zi, renumitul părinte Henri Nouwen, care decisese să trăiască în comunitatea Arcăi după o carieră universitară, văzu venind spre el o fată handicapată aparţinând acestei comunităţi; aceasta îi spuse:

- Henri, îmi dai o binecuvântare?

Părintele Henri Nouwen răspunse automat la această cerere, făcând cu degetul semnul crucii pe fruntea fetei.

În loc de a se arăta mulţumită, aceasta protestă cu vehemenţă:

- Nu, aşa nu-i bine. Eu vreau o binecuvântare adevărată!

Părintele Nouwen îşi dădu seama că îi răspunsese din obişnuinţă şi de formă şi îi zise:

- Iartă-mă, am să-ţi dau o binecuvântare adevărată când o să fim adunaţi cu toţii la slujbă. După liturghie, pe când erau

de faţă înjur de treizeci de persoane care şedeau pe jos în cerc, părintele Nouwen spuse:

- Janet mi-a cerut să-i dau o binecuvântare specială. Ea simte că are nevoie acum de ea.

Fata se ridică şi merse înspre preot, care purta un lung veşmânt alb cu mâneci largi care îi acopereau cu totul mâinile. Deodată, Janet îl îmbrăţişa şi îşi lipi capul de pieptul său. Fără să pregete, părintele Nouwen o învălui cu mânecile sale, de aproape ca o ascunse în faldurile veşmântului său.

Pe când erau astfel îmbrăţişaţi, părintele Nouwen rosti:

- Janet, aş vrea sa ştii că tu eşti fiica preaiubită a lui Dumnezeu. Tu eşti de mare preţ înaintea Domnului. Surâsul tău, drăgălăşenia ta faţă de ceilalţi membrii ai comunităţii şi toate faptele bune pe care le faci ne arată ce fiinţă minunată eşti. Ştiu că în ultimele zile te-ai simţit puţin dărâmată şi că inima ta este tristă, dar vreau să îţi amintesc cine eşti: eşti o persoană deosebită, iar Dumnezeu şi cei din jur te iubesc mult.

Janet îşi înălţă capul şi îl privi; surâsul său deschis vădea faptul că simţise şi primise cu adevărat binecuvântarea.

Atunci când Janet se întoarse la locul său, şi ceilalţi handicapaţi vrură să primească binecuvântarea. Până şi unul dintre asistenţi, un tânăr de douăzeci şi patru de ani, ridică mâna şi spuse:

- Şi eu?

-Desigur, haide! răspunse părintele Nouwen.

Îl îmbrăţişa şi zise:

- John, este aşa de bine că te afli aici. Tu eşti fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Prezenţa ta ne aduce tuturora bucurie. Atunci când întâmpini dificultăţi şi viaţa îţi pare grea, aminteşte-ţi mereu că eşti învăluit într-o iubire nesfârşită.

Tânărul îl privi cu lacrimi în ochi şi zise:

- Mulţumesc, mulţumesc din inimă.

Ideea că suntem blestemaţi ni se impune parcă mai uşor decât aceea că suntem binecuvântaţi.

Ar trebui să redescoperim frumuseţea binecuvântării.

Şi atunci când lucrurile merg rău şi viaţa ne pare grea, să ne amintim cine suntem: suntem nişte persoane deosebite, iubite mult de Dumnezeu şi de cei de alături.

Ţapul ispăşitor

Erau odată zece ţărani care mergeau împreună la câmp.

Îi prinse pe neaşteptate o furtună mare, care zguduia copacii din rădăcini şi şfichiuia aprig pământul.

Gonind pe sub fulgere şi rafale de grindină, cei zece se adăpostiră printre ruinele unui vechi templu.

Bubuitul tunetelor era din ce în ce mai asurzitor, fulgerele dănţuiau înfricoşător pe zidurile templului. Ţăranii erau îngroziţi şi începură să-şi spună, cu glas scăzut, că între ei era desigur un mare păcătos, care purta vina izbucnirii acelei furii a naturii care avea să îi nimicească pe toţi.

- Trebuie să descoperim vinovatul şi să-l alungăm dintre noi, sugeră unul dintre ei.

- Să ne agăţăm pălăriile afară, zise altul. Acela a cărui pălărie va fi luată prima de vânt să fie păcătosul şi să îl lăsăm în voia sorţii.

Cu toţii căzură de acord. Abia deschiseră uşa de la intrare şi cu greu îşi agăţară pălăriile de paie afară.

Vântul smulse pe dată una dintre ele.

Fără pic de milă, ţăranii noştri îl zvârliră afară pe stăpânul ei. Amărâtul, plecat de spate pentru a ţine piept vântului, se pierdu în furtună.

Făcuse doar câţiva paşi, când auzi un bubuit înfiorător: un trăsnet înfricoşător se abătuse asupra templului şi îl făcuse praf cu tot cu cei dinăuntru.

Odată, un pui de leopard s-a rătăcit pe stepe şi un elefant l-a călcat din întâmplare. Puţin după aceasta, puiul a fost găsit şi vestea morţii lui a ajuns la tatăl său.

- Puiul tău a murit, i se spuse în gura mare bătrânului leopard. L-am găsit în iarbă jos în vale.

Leopardul răcni cu durere şi mânie:

- Cine l-a ucis? Spuneţi-mi cine l-a omorât ca să mă pot răzbuna.

- Elefantul a fost.

- Elefantul?

- Da, elefantul.

Bătrânul leopard căzu pe gânduri şi, după puţin timp, zise:

- Nu, nu a fost elefantul. Sigur au fost caprele! Da, caprele au fost! Dar veţi vedea cum am să mă răzbun.

Şi bătrânul leopard, aprins de o aprigă mânie, goni pe culmea pe care păşteau caprele şi sfâşie întreaga turmă.

O zi frumoasă

Plouase timp de două săptămâni. Apoi, iată că se ivi o zi cu un minunat cer senin, plină de miresme, o zi dintr-a celea cum greu se poate imagina

Muncile agricole rămăseseră însă în urmă şi stăpânul fermei îşi căuta nervos salahorul.

Îşi trimise fiica să îl cerceteze.

Femeia îl găsi în faţa barăcii sale, tolănit fericit pe iarbă sub soarele care îi învăluia chipul. Îl ciondăni şi îl pofti fără prea multă tăgadă la lucru.

Omul o privi surâzând şi îi zise apoi:

- Chiar crezi că pot să-ţi vând o zi ca aceasta?

Suntem atât de obişnuiţi să vindem şi să cumpărăm totul, încât nu mai izbutim să ne imaginăm că sunt şi lucruri care nu au preţ.

La sfârşitul lumii

La sfârşitul lumii, miliarde de persoane fură duse pe o câmpie întinsă, înaintea tronului lui Dumnezeu. Multe dintre ele dădură înapoi în faţa acelei străluciri de neimaginat. Însă unele din primul rând ridicară glasul în chip tulburător, nu cu cuvenita teamă, ci într-un fel provocator.

- Poate oare Dumnezeu să ne judece? Dar ce ştie El despre suferinţă? grăi o femeie tânără.

Îşi ridică mâneca pentru a arăta numărul tatuat pe mâna sa într-un lagăr nazist de concentrare.

- Am îndurat teroarea, bătaia, tortura şi moartea!

într-un alt grup, un tânăr negru îşi arătă beregata.

- Dar despre asta ce zici? întrebă arătând urmele funiei. Am fost spânzurat fără altă vină decât aceea de a fi negru.

În alt grup era o studentă gravidă, cu ochi încercănaţi.

- De ce trebuie să sufăr? murmură ea. Nu a fost vina mea.

Pe toată întinderea erau sute şi sute astfel de grupuri. Fiecare dintre ele avea să-i facă lui Dumnezeu reproşuri pentru răul şi suferinţa a căror existenţă în lume o îngăduie.

Ce ştia Dumnezeu, care trăia într-un loc în care curgea lapte şi miere, unde nu erau lacrimi, suferinţe sau ură? Ce ştia Dumnezeu despre câte îndură omul pe lume? Viaţa lui Dumnezeu este uşoară, ziceau ei.

Fiecare grup alese un reprezentant dintre aceia care

suferiseră cel mai mult: un evreu, o persoană care fusese victimă a celor petrecute la Hiroshima, o persoană bolnavă de artrită, înfiorător de diformă, un copil suferind de leziuni cerebrale. Se adunară în mijlocul câmpiei pentru a se sfătui între ei. La urmă, erau pregătiţi să-şi pledeze cauza. Era o mişcare inteligentă.

Înainte de a putea să îi judece, Dumnezeu trebuia să îndure ceea ce înduraseră ei înşişi. Dumnezeu trebuia condamnat să trăiască pe pământ.

- Să se nască evreu. Să se pună la îndoială legitimitatea naşterii sale. Să aibă o misiune într-atât de grea încât, atunci când şi-o va îndeplini, până şi ai săi să creadă că nu este în toate minţile. Să fie trădat de cei mai apropiaţi prieteni ai săi. Să aibă de înfruntat acuzaţii, să fie judecat de un tribunal nedrept şi condamnat de un judecător josnic. Să fie torturat. În fine, să înţeleagă ce înseamnă să te simţi absolut singur, apoi să moară: să moară într-un fel care să nu lase urmă de îndoială în ce priveşte veridicitatea morţii, să aibă martori.

Pe când fiecare dintre reprezentanţi rostea partea sa de discurs, din mulţime se înălţau murmure de aprobare.

Când şi cel din urmă sfârşi ce avea de spus, se aşternu o tăcere îndelungată. Nimeni nu mai îndrăzni să spună ceva, deoarece cu toţii îşi dădură seama că Dumnezeu împlinise deja punct cu punct aceste condiţii.

„Şi cuvântul s-a făcut trup. “

(Ioan 1, 14).

Ce este mai de preţ

Era odată un copil bun şi pios care trăia din pomana ce i-o dădeau credincioşii. Într-o zi, el se gândi: „Ce-ar fi să cerşesc purtând nişte straie de cerşetor respingător?”

Zis şi făcut: îşi legă la mijloc o zdreanţă, aşa cum făceau *paria,* oamenii cei mai săraci din India.

În acea zi, nu-i dădu nimeni bineţe sau de pomană.

Se duse la târg, se duse la templu, dar nimeni nu-i adresă o vorbă.

Data viitoare, copilul îşi luă straiele castei sale: îmbrăcă un frumos veşmânt alb şi pe deasupra o haină brodată şi îşi puse pe cap un turban de mătase. Oamenii îl salutau şi îi dădeau pomană pentru el şi pentru templu.

Când se întoarse acasă, băiatul îşi scoase hainele, le

aşeză pe un scaun şi, făcând o plecăciune adâncă, spuse:

- Ferice de voi, veşmintelor, ferice de voi, întrucât pe lume mai de preţ sunt socotite veşmintele şi nu fiinţa care le îmbracă.

Un circ care poposise pe un loc deschis de la marginea unui sat luă foc în timpul reprezentaţiei. Clovnul, îmbrăcat de spectacol, fugi să ceară ajutor. Ajunse gâfâind în piaţă şi se apucă să îi roage pe ţărani:

- Veniţi în grabă! Arde circul!

Însă lumea luă ţipetele măscăriciului drept unul dintre acele îndemânatice trucuri ale meseriei sale menite să atragă lumea la spectacol, aşa încât îl aplaudară, râzând cu lacrimi.

- Dacă nu-l stingem chiar acum, focul va cuprinde grânele coapte şi va ajunge până în sat! striga clovnul nostru, încercând în zadar să îi convingă pe oameni să vină, tot spunându-le că nu-i nicidecum vorba de o vreo închipuire sau de vreo înşelătorie, ci de cruda realitate.

Plânsul său însă făcea râsetele să crească:

- Bravo! striga lumea. Eşti un actor desăvârşit!

Astfel, focul se întinse nestingherit, cuprinzând circul şi toate casele din sat.

Oare de ce ţinem seama de haine şi nu de oameni? Ne punem încrederea mai degrabă în ţinutele elegante ale unora decât în ceea ce gândesc; tinerii se căsătoresc adesea privind mai degrabă la imaginea unei persoane decât la acea persoană.

Piatra preţioasă

Doi prieteni se reîntâlniră după o îndelungată despărţire. Unul dintre ei se îmbogăţise, celălalt era sărac.

Luară masa împreună şi dezgropară amintiri.

Apoi cel sărac aţipi.

Prietenul său, copleşit de milă, înainte de a pleca, îi strecură în buzunar un diamant de mare preţ.

Trezindu-se însă, cel sărac nu găsi această piatră preţioasă şi continuă să-şi ducă viaţa ca înainte.

După un an, se întâmplă ca prietenii noştri să se întâlnească iar.

- Spune-mi cum de nu ai găsit piatra preţioasă pe care ţi-am pus-o în buzunar? îl întrebă cel bogat pe prietenul său, văzând că încă trăia în mizerie.

Fiecare întâlnire cu un om constituie o astfel de

experienţă. Fiecare persoană de lângă noi ne dăruieşte o comoară de mare preţ. Cel mai adesea însă nu ne dăm seama de acest lucru.

Locul de pe urmă

Iadul era de acuma plin şi la poarta sa mai era un şir lung de persoane care aşteptau să intre şi ele. Diavolul se văzu nevoit să oprească intrarea tuturor acelor aspiranţi.

- A mai rămas un singur loc liber şi, desigur, acesta i se cuvine celui mai mare păcătos, vesti el. Este printre voi măcar unul care să fi făcut mai multe crime?

Ca să-l găsească pe cel mai rău dintre toţi, diavolul începu să-i cerceteze pe păcătoşi în şir.

După ceva vreme, îl văzu pe unul pe care nu-l băgase în seamă până atunci.

- Tu ce ai făcut? îl întrebă.

- Nimica. Eu sunt un om bun, am ajuns aici din greşeală.

- Ba ai făcut sigur ceva, chicoti diavolul. Fiecare mai greşeşte.

- Aşa este, o ştiu - zise cu multă convingere omul nostru - dar eu m-am ţinut întotdeauna la distanţă. Am văzut cum unii oameni îi prigoneau pe alţii, dar nu m-am amestecat în această vânătoare. Am văzut cum unii îi lasă pe copii să moară de foame şi îi vând ca pe nişte sclavi; am văzut cum sunt marginalizaţi cei slabi, de parcă ar fi un lucru de aruncat la gunoi. Am văzut cum toţi scornesc numai răutăţi şi înşelăciuni pentru a se amăgi unii pe alţii. Eu însă am rezistat ispitei şi nu am făcut nimic niciodată.

- Nimic-nimic? îl întrebă diavolul neîncrezător. Şi chiar ai văzut toate acestea?

- Cum te văd şi cum mă vezi.

- Şi niciodată nu ai făcut nimica? întrebă iarăşi diavolul.

- Nu!

Diavolul izbucni atunci:

- Intră, prietene, locul este al tău.

Un om de bine mergea prin oraş şi dădu de o fetiţă în zdrenţe care cerea de pomană.

Îşi îndreptă gândul spre Dumnezeu: „Doamne, cum poţi permite una ca asta? Te rog, fă ceva.”

Pe seară, la telejurnal văzu diverse secvenţe cu morţi şi copii muribunzi şi cu trupurile chinuite.

Se rugă iarăşi: „Doamne, câtă mizerie. Fă ceva!”

În timpul nopţii, Dumnezeu îi spuse direct: „Am făcut deja ceva: te-am făcut pe tine!”

Micuţul şurub

În structura unei nave era un şurub mic, mic de tot şi neînsemnat, care - împreună cu alte şuruburi mici şi neînsemnate ca el - ţineau laolaltă două plăci de oţel.

În timpul unei călătorii pe Oceanul Indian, micuţul şurub hotărî că se săturase de întunecata sa existenţă atât de puţin apreciată (în atâţia şi atâţia ani, nimeni nu-i spusese vreodată vreun „mulţumesc” pentru ceea ce făcea) şi izbucni:

- Gata, plec, am hotărât!
- Dacă pleci tu, plecăm şi noi, ziseră celelalte şuruburi.

Şi, pe dată, şurubul nostru începu să joace în lăcaşul său, iar celelalte îi urmară pilda. Cu fiece val, fiecare se clătina tot mai mult.

Cuiele în care se ţinea bordajul navei începură a protesta:

- Păi aşa va trebui şi noi să plecăm de la locul nostru...
- Pentru numele cerului, opriţi-vă! strigară către şuruburi plăcile de oţel. Dacă nu ne mai ţineţi laolaltă, s-a terminat cu noi!

Ideea micuţului şurub de a părăsi nava fu iute făcută cunoscută în toate ungherele acesteia.

Corabia, care mai înainte înfrunta valurile cu atâta siguranţă, începu să trosnească din toate încheieturile şi să se clatine.

Toate plăcile, nervaturile, pârghiile, şuruburile şi cele mai mici cuie ale navei hotărâră să trimită un mesaj către micuţul şurub, cerându-i să renunţe la ideea sa:

- Întreaga corabie se va face bucăţi, se va scufunda şi nici unul dintre noi nu se va întoarce acasă.

Micuţul şurub se simţi măgulit de aceste vorbe şi descoperi dintr-odată că este mult mai însemnat decât îşi închipuise vreodată. Atunci trimise tuturora vorbă că va rămâne la locul său.

Pe când lumea doarme,
Eu mă uit pe fereastră şi cercetez
Liniştea care înainte răsuna de viaţă.
Se strecoară încetişor umbrele
Care se întind pe jos.

Stau cu faţa lipită de geam;
De-abia mă văd, dar sunt prezentă.
Astfel, pe când liniştea se aşterne peste pământ,
Eu număr urmele lăsate de paşi pe nisip, pe stradă şi în noi.
Şi, chiar dacă nu sunt mai mult decât un licăr de viaţă,
Îi făgăduiesc lui Dumnezeu ca, înainte de a nu mai fi,
Lumea să afle că exist şi eu.

(Wendy, 12 ani).

Exemplul

- Tată, cum începe un război? întrebă Andrea, impresionat de ceea ce văzuse la telejurnal.

- Vezi tu, puiule, cam aşa stau lucrurile: dacă, de pildă, între Statele Unite şi Anglia apare o serioasă neînţelegere într-o anumită chestiune...

Mama îl întrerupse:

- Nu vorbi prostii. Intre Anglia şi America nu sunt nicicând conflicte!

- Dar ce importanţă are? Dădeam doar un exemplu.

- Numai aşa poţi să-i impui copilului capul cu tot soiul de prostii!

- Măcar eu îi umplu capul cu ceva, în vreme ce după tine ar putea să rămână gol.

- Hai, nu mai spune... Nu-ţi dai seama că eşti ridicol?

Andrea interveni atunci:

- Vă mulţumesc, am priceput...

Tata mă ia în braţe în fiece zi şi mă întreabă de câte ori am declarat război. Alexandra, 4 ani.

Atâta doar...

O groaznică secetă cuprinsese ţinutul. Iarba mai întâi se îngălbenise şi apoi se ofilise cu totul. Tufişurile se uscaseră şi copacii îşi pierduseră seva. Nu cădea din cer nici un strop de ploaie şi dimineţile veneau una după alta fără să aducă pământului măcar trecătoarea prospeţime a rouăi.

Vieţuitoarele mai mici sau mai mari mureau cu miile. Puţine erau acela care aveau forţa de a fugi din acel deşert care înghiţea totul.

Seceta era tot mai grea zi de zi. Până şi copacii cei mai puternici şi bătrâni, care îşi aveau rădăcinile adânc înfipte în pământ, îşi pierduseră frunzele. Toate fântânile şi toate

izvoarele secaseră. Apa pâraielor şi a râurilor scăzuse de tot.

Doar o singură floare rămăsese vie, deoarece un izvoraş mai dădea câţiva stropi de apă. Izvorul însă era disperat şi spunea:

- Totul este arid, secat şi pe moarte. Şi eu nu pot să fac nimica. Ce noimă au cei doi stropi de apă pe care îi dau?

Prin apropiere era însă un bătrân copac puternic. El ascultă plânsetul izvoraşului şi, înainte de a pieri şi el, îi spuse acestuia:

- Nimeni nu aşteaptă ca tu să înverzeşti iarăşi întreg acest deşert. Datoria ta este să ţii în viaţă acea floare. Atâta doar.

Cu toţii suntem responsabili pentru câte o floare. Uităm însă prea adesea de ea şi ne plângem de tot ceea ce nu izbutim să facem.

Un profesor îşi termina cursul şi apoi rosti cuvintele obişnuite:

- Aveţi nelămuriri? Un student zise:

- Domnule profesor care este sensul vieţii?

Unul dintre cei din sală, care era pe punctul de apleca, începu să râdă. Profesorul îl privi îndelung pe student, cercetând parcă dacă era o întrebare serioasă. Înţelese că da.

- Am să vă răspund.

Scose din buzunarul de la pantaloni portofelul şi din el o oglinjoară rotundă, nu mai mare decât o monedă. Zise apoi:

- Eram copil pe timpul războiului, într-o zi, am găsit pe stradă o oglindă făcută ţăndări. Am păstrat ciobul cel mai mare. Acesta este. Am început să mă joc cu el şi am fost încântat să văd cum puteam cu ajutorul lui să îndrept reflexul luminii în cele mai întunecoase unghere unde soarele nu ajunge niciodată: găuri adânci, crăpături, ascunzişuri. Am păstrat oglinjoara. Devenind bărbat, am înţeles că acesta nu era un simplu joc de copil, ci o prefigurare a ceea ce aş fi putut face în întreaga mea viaţă. Eu însumi sunt o frântură dintr-o oglindă pe care încă nu am văzut-o întreagă. Prin ceea ce am însă, pot aduce lumină - adevăr, înţelegere, cunoaştere, bunătate, blândeţe – în ascunzătorile din inimile oamenilor şi să schimb ceva în unii. Poate că şi alţii vor face la fel dacă vor vedea aceasta.

După mine, în aceasta constă sensul vieţii.

Ispita

Era odată un pustnic atât de desăvârşit, încât trăia deja cu un picior în rai.

Se mulţumea cu foarte puţin, vieţuind într-o peşteră săpată în coasta unui munte verde, de unde îşi aduna poame pădureţe, bace şi ceva rădăcini pentru gustarea de amiază duminica.

- Oare cum aş putea să-l duc în ispită? se întreba fără încetare diavolul.

D spiona, mereu îi era pe urme, îl cântărea din cap până în picioare pentru a-i găsi punctul vulnerabil, însă nimic. Dădu din picioare, se înfurie, înjură, până ce se hotărî să treacă direct la atac.

I se înfăţişă pustnicului care înmuia în apa izvorului o bucată de pâine uscată.

- Salutare, îi zise Satana. Ştii cine sunt?

- Diavolul, răspunse liniştit pustnicul nostru.

- Dumnezeu mi-a îngăduit să te ispitesc. Aş vrea să săvârşeşti un păcat de moarte.

- Vorbeşte, zise pustnicul. Te ascult.

- Omoară pe cineva.

- Nu, aceasta nu este cu putinţă.

- Năpusteşte-te atunci asupra unei femei.

- Acesta este un lucru animalic şi dezgustător. Nu voi face una ca asta niciodată.

Pleacă de aici, diavole, nu ai multă închipuire.

- Atunci măcar bea un strop de vin. Acesta nici măcar nu este un păcat. Hai, fă-mi pe plac!

Pustnicul oftă:

- Prea bine. Un strop nu poate face nici un rău.

Pe dată se pomeni în mâini cu o ulcică de vin cu gust proaspăt şi înţepător. Bău un strop, prinse gustul şi mai bău unul.

- Hram, făcu, este nemaipomenit. Bău o înghiţitură mai serioasă şi zise:

- Este tare, este o drăcovenie... Începu să râdă prosteşte. Apoi continuă

să bea, stând în genunchi şi începând a se clătina. 0 fetişcană urca pe cărare.

- Ziua bună, omul lui Dumnezeu! zise ea. Ţi-am adus

nişte mere şi pâine.

Urlând ca un lup şi cu ochii înceţoşaţi, pustnicul o prinse pe fată de păr şi o aruncă la pământ. Sărmana strigă cât o ţineau puterile. Tatăl ei, care era la câmp, o auzi şi veni în goana mare. Pustnicul, văzându-l pe om venind, înşfacă un bolovan şi îl izbi cu toată puterea.

Când îşi veni în fire, pustnicul îl văzu zăcând la picioarele sale într-o baltă de sânge.

- Cred că este mort, zise Satana, făcând pe neştiutorul.

Culese o floare şi o luă în gură.

Pustnicul se aruncă la pământ îngenunchind îngrozit:

- Doamne Dumnezeule, ce am făcut? întrebă.

Diavolul răspunse:

- Ai ales din trei rele pe acela mai mărunt. Aceasta te va face să petreci zile în şir în tovărăşia mea.

Şi, zicând acestea, se îndepărtă fluierând. După numai câţiva paşi, se opri şi, ca şi cum s-ar fi adresat unui vechi tovarăş de drum, zise:

- Ei bine, pustnicule, vii odată?

Nu există rele mărunte...

Bambusul

Într-o grădină de soi, creştea un bambus cu o înfăţişare aparte. Stăpânul grădinii îl îndrăgea mai mult decât orice alt copac. An după an, bambusul creştea şi se făcea tot mai puternic şi mai frumos, deoarece ştia că Stăpânul îl iubea şi era fericit pentru aceasta.

Într-o zi, Stăpânul grădinii se apropie de arborele său cel drag şi îi spuse:

- Bambusul meu drag, am trebuinţă de tine.

Minunatul copac simţi că venise clipa pentru care fusese creat şi zise, cu multă bucurie:

- Stăpâne, gata sunt. Fă din mine ce vrei. Glasul Stăpânului era grav:

- Va trebui să te tai însă pentru a putea face ceea ce vreau cu tine.

Copacul se înspăimântă:

- Să mă tai, Doamne? Pe mine, cel mai frumos copac din grădina ta? Nu, te rog, nu! Foloseşte-mă spre bucuria ta, Stăpâne, însă, te rog, nu mă tăia.

- Bambusul meu drag, dacă nu te tai, nu te pot folosi.

Peste grădină se aşternu tăcerea. Până şi vântul încetă să mai bată. Bambusul îşi plecă încetişor coroana şi murmură:

- Doamne, dacă nu mă poţi folosi fără a mă tăia, retează-mă.

- Bambusul meu drag, continuă Stăpânul, nu doar că trebuie să te tai, dar trebuie să-ţi retez şi crengile, şi frunzele.

- Stăpâne, ai milă de mine. N-ai decât să-mi distrugi frumuseţea, dar lasă-mi măcar crengile şi frunzele!

- Dacă nu le tai, nu te pot folosi! Soarele îşi ascunse faţa, un fluture îngrozit

Îşi luă zborul. Tremurând, bambusul zise încetişor:

- Stăpâne, retează-le!

- Bambusul meu drag, dar trebuie să fac mai mult decât atât. Trebuie să-ţi despic tulpina în două şi să-ţi scot afară inima. Dacă nu fac asta, nu te pot folosi.

Bambusul se plecă până la pământ şi îngăimă:

- Doamne, taie-mi tulpina şi scoate-mi şi inima

Astfel, Stăpânul grădinii tăie bambusul, îi reteză crengile şi frunzele, îi despică tulpina în două şi îi scoase măduva. Apoi îl duse într-un loc unde ţâşnea un izvor cu apă proaspăta, undeva în apropierea câmpurilor sale care aveau de suferit de pe urma secetei. Cu multă atenţie, legă la izvor unul dintre capetele bambusului său drag, pe celălalt îndreptându-l spre câmpul uscat.

Apa cristalină, proaspătă şi dulce începu să curgă prin trunchiul bambusului spre câmpuri. Acolo se sădi orez şi recolta fu din cele mai bune.

Astfel, chiar retezat şi ciopârţit, bambusul deveni o adevărată binecuvântare.

Pe când era copacul cel frumos, bambusul trăia doar pentru sine şi îşi contempla propria frumuseţe. Retezat, rănit, desfigurat, se preschimbase într-un jgheab pe care Domnul îl folosea pentru a face împărăţia sa roditoare.

Ceea ce noi numim suferinţă Dumnezeu denumeşte prin cuvintele „ am trebuinţă de tine “.

Oaia

De îndată ce a fost creată, oaia a descoperit că era cel mai slab animal. Mereu îi tremura inima să nu cumva să fie atacată de alte animale mai puternice şi mai fioroase. Nu ştia de fel cum avea să se apere.

Se întoarse la Creatorul său şi îi povesti ce pătimea.

- Vrei ceva ca să te aperi? o întrebă cu blândeţe Dumnezeu.

- Da.

- Ce ai zice de o pereche de colţi ascuţiţi?

Oaia dădu din cap:

- Cum aş putea să mănânc aşa din iarba fragedă? Şi apoi aş avea o înfăţişare înfiorătoare.

- Ai vrea mai degrabă nişte gheare puternice?

- A, nu, poate mi-ar veni cheful să le folosesc şi când nu s-ar cuveni...

- Ai putea atunci să ai saliva înveninată, urmă Domnul cu răbdare.

- Nici pomeneală. Aş fi urâtă şi alungată de toţi, aşa cum se întâmplă cu şarpele.

- Dar de două coarne tari ce ai zice?

- O, nu... Căci atunci nu m-ar mai mângâia nimeni.

- Dar, pentru a te apăra, ai totuşi nevoie de ceva care să facă rău celor ce te atacă...

- Eu să fac rău cuiva? Nu, n-aş putea în ruptul capului. Mai degrabă rămân aşa cum sunt...

Noi, fiinţele umane, părem a fi pierdut din vedere faptul că suntem un fel de animale care nu au nici măcar blană sau colţi ascuţiţi pentru apărare. Dar nu răutatea, ci umanitatea este cea care ne ocroteşte: acea capacitate de a-i iubi pe ceilalţi şi de a primi iubirea pe care doresc să ne-o ofere ceilalţi.

Nu duritatea ne dăruieşte pacea în timpul nopţii, ci tocmai blândeţea, aceea care îi face pe cei de lângă noi să dorească a ne învălui cu iubirea lor. Adevărata putere a omului constă în blândeţea sa.

Asigurarea

Era odată un om de treabă care se numea Romoletto şi care locuia într-o căsuţă pe malul Tibrului. Într-o dimineaţă de primăvară, Romoletto îşi dădu seama că apa acestuia ajunsese până la uşa casei lui. Plouase mult, iar apele Tibrul crescuseră bine, fiind galbene şi ameninţătoare. Îl îngrijoră puţin ceea ce se spunea la radio. „Toţi cei care locuiesc în apropierea Tibrului trebuie să îşi părăsească locuinţele: se aşteaptă o revărsare a apelor”, se repeta într-una la jurnal. Romoletto era foarte pios şi avea multă încredere în Dumnezeu. Aşa încât

îngenunche şi începu să se roage.

- Doamne, salvează-mă!

În acea clipă, auzi un glas din înalt:

- Nu te teme, Romoletto, îţi port eu de grijă!

Era glasul Domnului.

Romoletto, plin de bucurie, se ridică şi începu să trebăluiască aşa cum făcea zi de zi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe la ora zece, apa îi ajunsese la mijloc şi Romoletto se refugie la etaj. Trecu pe acolo un echipaj al pompierilor.

Unul dintre aceştia îl zări şi strigă:

- Grăbiţi-vă, haideţi cu noi! Este periculos să rămâneţi aici!

- Nu, eu am asigurare de sus! răspunse Romoletto, arătând spre cer.

Pe la cinci, apa ajunsese deasupra patului lui Romoletto şi acesta se retrase la mansardă. Trecu pe acolo o barcă a celor de la

Protecţia civilă şi cineva strigă:

- Haideţi imediat de acolo! Apa este încă în creştere!

Romoletto refuză însă cu încăpăţânare:

- Am eu ocrotitorul meu, răspunse.

Pe la cinci şi un sfert, apa trecuse de streaşină şi Romoletto se urcă pe acoperiş. Trecu prin preajmă o barcă de cauciuc a Crucii roşii în căutarea celor care mai puteau fi salvaţi. În zadar încercară să-l ia de acolo pe Romoletto. El se agăţase de horn ca şi scaiul.

- Nu este nevoie. Am eu cine să mă salveze!

Apa însă creştea în continuu şi, la şase fără zece minute, Romoletto se înecă.

Pe când ajunse în rai, Romoletto fierbea de furie. Se duse drept la Dumnezeu şi îi zise cu reproş:

- Ai zis că îmi vei purta de grijă şi, când colo, iată-mă mort şi îngropat!

Dumnezeu îl privi cu multă bunătate şi îi spuse:

- Dar eu ţi-am purtat de grijă, Romoletto. Ţi-am trimis *trei* bărci!

Era un sărman care primise de la viaţă numai lovituri. Dar el se ruga într-una:

- Doamne, te rog, ajută-mă să câştig măcar la loto.

Lucrurile mergeau tot mai rău cu el, însă el se ruga:

- Doamne, dă-mi o mână de ajutor, fă să câştig la loto.

În fiecare zi înălţa spre cer această rugăciune:

- Doamne, dă-mi o mână de ajutor,… fă să câştig la loto.

Până ce, într-o noapte, glasul lui Dumnezeu îl trezi:

- Păi tu să-mi dai o mână de ajutor: ia măcar un loz!

Câştigul

Un om de ştiinţă chinez fusese invitat la Universitatea din Berlin. Un coleg german îl aşteptă la ieşirea din aeroport. După formalităţile de cuviinţă, cei doi se îndreptară spre staţia de autobus. O maşină era oprită acolo şi tocmai stătea să plece.

Profesorul german îl luă pe chinezul nostru de braţ, spunând:

- Haideţi, haideţi repede!

Cei doi o luară la goană şi izbutiră să sară în autobus în ultima clipă. Abia ce păşiseră înăuntru şi iată că uşile se închiseră şi maşina se puse în mişcare.

Oftând adânc, neamţul se uită la ceas:

- Har Domnului, zise precipitat, aşa am câştigat zece minute.

Chinezul se uită la el întrebător şi întrebă zâmbind:

- Şi ce vom face cu aceste zece minute?

Nu este aşa important să fim ocupaţi, cât să ştim de ce suntem astfel. Albinei i se aduc laude, în vreme ce ţânţarul este blestemat.

Ne petrecem jumătate din viaţă căutând ce să facem cu timpul pe care ne-am străduit atâta să-l câştigăm.

Poteca

O fetiţă trăia fericită cu tatăl şi mama sa. Dar, din spirit de răzbunare, nişte oameni răi o răpiră.

Veniră într-o zi îmbrăcaţi în nişte haine lungi pe strada pe unde mergea ea la şcoală şi o luară cu ei.

Mergând la galop pe caii lor negri se îndepărtară iute de sat, îndreptându-se spre codrul cel întunecos şi sumbru care îi înghiţea pentru totdeauna pe nesocotiţii care se aventurau pe acolo fără călăuză.

Acei oameni cu inimă de piatră o duseră pe fetiţă în inima pădurii. Voiau să se rătăcească pentru totdeauna în codru.

Fetiţa plângea îngrozită şi repeta într-una - aproape strigând - rugăciunea învăţată de la mama ei: „Bucură-te,

Mărie, cea plină de har...”.

Ajunseră acolo unde pădurea era mai deasă şi mai greu de străbătut. Acolo o părăsiră pe fetiţă.

Copila se ghemui la picioarele unui copac mare, continuând să repete printre sughiţuri: „Bucură-te, Mărie... Bucură-te, Mărie...”.

Dintr-odată, printre lacrimi, văzu chiar la picioarele sale ivindu-se un trandafir, cu petalele fine ca o mângâiere. Ceva mai în faţă, se vedea printre firele de iarbă şi frunze un alt trandafir şi apoi un altul şi un altul, alcătuind o potecă şerpuind printre copaci. Fetiţa începu să înainteze de la un trandafir la altul, mai întâi şovăind, şi apoi aproape în goană. După ceva timp, ajunse la marginea pădurii şi se pomeni în braţele părinţilor ei. Şi ei văzuseră poteca însemnată de trandafiri şi porniseră în căutarea ei, deoarece şi ei rostiseră fără încetare „Bucură-te, Mărie”. Iar acele rugăciuni ale părinţilor şi ale fetiţei se preschimbaseră în trandafirii care trasau acea cărare ce îi adusese din nou alături.

Şi pentru noi rugăciunile alcătuiesc o adevărată cărare ce ne ajută să nu ne pierdem în hăţişurile acestei lumi şi care ne duce în braţele Tatălui ceresc.

Misiunea

După un îndelungat răstimp de viaţă comunitară, de meditaţie şi rugăciune, trei discipoli îşi părăsiră maestrul şi îşi începură misiunea în lume.

După zece ani, cei trei se întoarseră să-l vadă pe învăţătorul lor.

Bătrânul călugăr îi pofti să şeadă în jurul său, întrucât durerile bătrâneţii nu-l mai lăsau să se ridice. Fiecare dintre ei începu să povestească tot ceea ce făcuse.

- Eu, începu cel dintâi cu un oarece orgoliu în glas, am scris o mulţime de cărţi şi le-am vândut în milioane de exemplare.

- Ai umplut aşadar lumea de hârtie, zise învăţătorul.

- Eu, cuvântă cel de-al doilea cu mândrie, am predicat într-o mulţime de locuri.

-Ai umplut aşadar lumea cu vorbe, zise învăţătorul.

Spuse şi cel de-al treilea:

- Eu ţi-am adus această perniţă ca să ai de ce să-ţi sprijini picioarele să nu te doară.

- Tu, zise învăţătorul surâzând, tu l-ai găsit pe Dumnezeu.

Un mare ascet, cunoscut în întreaga lume pentru sfinţenia sa, locuia într-o peşteră adâncă. Şedea toată ziulica cufundat într-o profundă meditaţie şi avea mereu gândul îndreptat spre Dumnezeu.

Într-o bună zi însă, pe când ascetul cel sfânt medita, ieşi la iveală un şoricel şi începu să-i ronţăie încălţările. Pustnicul deschise ochii foarte înfuriat.

- *De ce mă deranjezi în timp ce meditez?*
- *Dar îmi este foame, scânci şoricelul.*
- *Du-te încolo, şoarece blestemat, izbucni iar ascetul. Cum îndrăzneşti să mă deranjezi chiar acuma când eu caut comuniunea cu Dumnezeu?*
- *Dar cum să găseşti comuniunea cu Dumnezeu dacă nici măcar de mine nu poţi ţine seama?*

Sărbătoarea creaţiei

În ziua a şaptea, după ce încheiase creaţia, Dumnezeu hotărî că era timpul pentru sărbătoarea sa. Creaturile abia plăsmuite se preocupară cu toate să-i ofere în dar lui Dumnezeu ceea ce aveau să găsească mai frumos. Veveriţele aduseră nuci şi alune, iepurii - morcovi şi rădăcini dulci, oile - lână moale şi caldă, vacile - lapte spumos cu smântână.

Mii de îngeri se adunară în cerc şi cântară o melodie celestă.

Omul aştepta să-i vină rândul şi era îngrijorat. „Oare ce îi voi putea dărui eu? Florile dau mireasmă, albinele - miere, până şi elefanţii s-au oferit să îi facă duş lui Dumnezeu cu trompele lor ca să se răcorească...”.

Omul se aşezase la capătul şirului şi continua să îşi frământe mintea. Toate creaturile treceau prin faţa lui Dumnezeu şi îi înfăţişau darurile lor.

Când mai rămăseseră doar câteva - melcul, broasca ţestoasă şi alte creaturi leneşe - omul căzu în disperare.

Veni şi rândul său.

Şi atunci omul făcu ceea ce nici o altă creatură nu îndrăznise să facă. Alergă la Dumnezeu, sări pe genunchii săi, îl îmbrăţişa şi îi spuse:

- Te iubesc!

Chipul lui Dumnezeu se lumină şi toată creaţia înţelese că omul îi făcuse lui Dumnezeu darul cel mai frumos şi răsună

în univers imnul Aleluia

„Pentru ce ne-a creat Dumnezeu?
Dumnezeu ne-a creat pentru a-l cunoaşte,
a-l iubi şi a-i sluji în această viaţă
şi pentru a-l vedea la faţă în cealaltă viaţă în rai.”
(Catehismul papei Pius al X-lea)
Lasă-mă să te iubesc, Doamne.
Ce altceva am eu în cer
sau pe pământ în afară de Tine?
Dumnezeul inimii mele,
partea mea de veşnicie
lasă-mă să mă agăţ de Tine.
Fi totdeauna cu mine,
iar, dacă voi fi tentat să te părăsesc,
Tu, Doamne, nu mă lăsa.

Orologiul solar

Un suveran oriental aduse dintr-o călătorie în Occident un orologiu solar pentru spuşii săi, care încă nu cunoşteau ceasul.

Acel dar aparte schimbă viaţa oamenilor din împărăţie. Supuşii învăţară iute să împartă ziua în ore, privind la ceas şi divizând timpul. Astfel, în câţiva ani, lumea ajunse înstărită şi bogată.

Atunci când suveranul muri, bunii şi bogaţii săi supuşi doriră să înalţe un monument care să păstreze amintirea suveranului.

Şi, cum orologiul era simbolul bunătăţii regelui, şi izvorul bogăţiei lor, se gândiră să construiască în jurul acestuia un templu minunat, cu o frumoasă cupolă de aur.

Atunci când templul fu terminat, şi cupola acoperi orologiul, evident că razele de soare nu mai puteau ajunge la el.

Acel fir de umbră care, datorită soarelui, însemnase până atunci timpul pentru oameni, desigur pieri odată cu punctul de orientare pe care îl constituia orologiul însuşi.

Unii dintre oameni încetară să mai fie punctuali, alţii nu-şi păstrară precizia, alţii încă îşi pierdură sârguinţa. Fiecare o luă pe calea sa, fără a mai ţine seama de cei din jur. Şi întreaga împărăţie căzu în paragină.

Interesant, nu-i aşa? Dar oare nu facem şi noi acelaşi

lucru astăzi, închizându-l pe Dumnezeu ca într-un muzeu şi transformându-l în paznic de cimitir?

Leul de piatră

Era odată un elev în vârstă de şaptesprezece ani care visă că un leu îl devora cu colţii săi ascuţiţi.

A doua zi de dimineaţă, plecă împreună cu colegii săi de clasă într-o excursie într-un oraş necunoscut, în care însă nu avea de ce să se teamă că va da de vreun leu.

Înfricoşat totuşi de acel vis, tânărul se îndreptă spre o biserică. Ajuns în piaţa unde se ridica aceasta, zări un leu de piatră care răcnea spre cer cu gura larg deschisă.

- A, uite leul care mă mânca azi noapte! Le povesti tovarăşilor săi visul. Apoi,

pentru a le demonstra că nu credea în vise, se apropie râzând de leu.

- Mă recunoşti, leule? Hai, deşteptarea! Descleştează-ţi colţii şi înşfacă-mă de poţi!

Şi, zicând acestea, îşi vârî până la cot mâna în gura lui...

Ţipă însă de durere şi cu teamă, scoţându-şi iute mâna însângerată de acolo şi căzând la pământ.

Un scorpion uriaş care se aciuase în gura leului de piatră îi străpunsese mâna cu acul său înveninat.

Pot să mă opresc din băut când am chef. Acum doi ani m-am lăsat de fumat, dându-mi seama că era un obicei costisitor şi că nu merita. Nu sunt deloc dependentă. Se întâmplă să nu iau nici o doză câte şase luni; şi când iau, ce mare lucru? îmi pare că nu-i mare scofală să evadez uneori, e chiar frumos. Nu-i ceva de neînţeles. Oamenilor le place să exagereze în ceea ce priveşte consecinţele...

Kenny, 19 ani

(cu o săptămână înainte de a muri din cauze unei supradoze)

Migdalul

Înalt şi puternic, drept şi cu coroana spre cer, un migdal domina livada.

Era fericit atunci când eleganţii cocori sau distinşii piţigoi ţopăiau pe ramurile sale; primea cu drag la sine sticleţii, privighetorile sau alte păsări cântătoare.

Într-o zi însă, pe una dintre crengile sale se aşeză o pupăză. Pasărea plecă urechea la zgomotele ce veneau de sub

scoarţa copacului şi îşi dădu seama că acolo mişunau o mulţime de larve mici, dar gustoase. Îşi vârî aşadar ciocul lung şi curb în trunchiul migdalului, începând să scoată de acolo larvele şi să le mănâce.

Migdalul nostru se cufundă în tristeţe.

Nenorocita aceea de pasăre care îi ciopârţea scoarţa, distrugându-i frumuseţea, era chiar nesuferită.

Minunatul migdal făcu tot ce îi stătea în putinţă pentru a alunga pupăza, care în fine, într-o bună zi îşi luă zborul de acolo.

Din clipa aceea larvele începură să crească şi să se înmulţească, până ce invadară întreg trunchiul.

Şi atunci fu de ajuns o pală de vânt pentru ca orgoliosul migdal sa fie doborât la pământ.

Dacă te bate cineva la cap, subliniindu-ţi defectele şi lipsurile, nu te înfuria. Mulţumeşte-i.

Ca sarea în bucate

Era odată un rege care purta numele de Henric cel înţelept. El avea trei fiice: Alba, Bettina şi Carlotta. Dintre toate, regele o iubea mai mult pe Carlotta, deşi ascundea acest lucru. Cum însă nu putea să aleagă ca şi urmaşă la tron decât pe una dintre ele, le chemă pe toate trei şi le întrebă:

- Cât de mult mă iubiţi, fetele mele dragi? Cea mai mare dintre ele răspunse:

- Tată, eu te iubesc ca lumina zilei, ca soarele care dă viaţă plantelor. Tu eşti lumina ochilor mei!

Mulţumit de răspuns, regele o aşeză pe Alba la dreapta sa, chemându-şi apoi cea de-a doua fiică. Bettina zise şi ea:

- Tată, eu te iubesc ca pe cea mai mare comoară din lume, pentru că înţelepciunea ta este mai de preţ ca toate nestematele. Tu eşti comoara mea!

Preamăgulit de lauda fiicei sale, regele o aşeză pe Bettina de-a stânga sa. Apoi o chemă pe Carlotta.

- Dar tu, fiica mea, cât de tare mă iubeşti? o întrebă cu blândeţe.

Fata îl privi drept în ochi şi răspunse fără a şovăi:

- Tată, eu te iubesc ca sarea-n bucate! Regele rămase mut:

- Ce ai zis?

- Tată, eu te iubesc ca sarea-n bucate! Regele se înfurie

tare de tot:

- Obrăznicătură! Cum îndrăzneşti tu, lumina ochilor mei să-mi vorbeşti astfel? Pleacă de la mine! Te alung şi te dezmoştenesc!

Sărmana Carlotta, plângând cu amar, părăsi castelul şi împărăţia tatălui său. Primi de lucru la bucătărie în castelul regelui vecin şi, cum era frumoasă, bună şi harnică, în curând deveni mai mare peste bucătarii regelui.

Într-o zi, la palat veni regele Henric. Cu toţii ziceau că era tare trist şi însingurat. Avusese trei fiice, dar cea dintâi fugise cu un menestrel de departe, a doua plecase într-o ţară îndepărtată în căutarea norocului, iar pe mezină o alungase de la sine...

Carlotta îşi recunoscu pe dată tatăl. Se duse la bucătărie şi găti acele feluri de mâncare pe care le făcea cel mai bine. Însă, în loc să pună sare în ele, puse zahăr.

Masa se transformă în balamuc: fiecare, gustând, scuipa îmbucătura înapoi în farfurie, fără a se gândi că nu se cuvine.

Regele, roşu de furie, o chemă la el pe bucătăreasă.

Buna Carlotta se înfăţişă şi zise cu blândeţe:

- Acum multă vreme, tatăl meu m-a alungat de la el pentru că am zis că îl iubesc ca sarea care dă gust bucatelor. Astfel, ca să-i fiu pe plac, am pus în mâncare zahăr în loc de sare. Regele Henric se ridică având lacrimi în ochi.

- Cu înţelepciune ai grăit, fata mea. Iartă-mă şi primeşte de la mine coroana.

Se făcu ospăţ mare şi toată lumea plânse de bucurie, iar lacrimile erau şi ele sărate, după cum spun cronicile vremii.

„ Voi sunteţi sarea pământului”

(Matei 5, 13).

Birocraţia

Un Judecător, Membru al Curţii Supreme, şedea pe malul unui râu când se apropie de el un Călător care zise:

- Aş dori să trec dincolo. Pot să folosesc această barcă?

- Da, i se răspunse, este barca mea. Călătorul îi mulţumi şi, împingând barca la apă, urcă în ea şi porni să vâslească. Însă barca se scufundă şi el se înecă.

- Om fără de inimă, îi zise indignat Unul care asistase la această scenă, de ce nu i-ai zis că barca ta era găurită?

- Pentru că nu m-a întrebat nimic în legătură cu starea

bărcii, zise marele Jurist.

(A. Bierce).

„ Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar aţi lăsat părţile mai grele ale Legii: judecata, mila şi credinţa; pe acestea trebuia să le faceţi şi pe acelea să nu le lăsaţi. “

(Matei 23, 23). „ Luaţi aminte şi feriţi-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor. “

(Matei 16, 6).

Felul în care spunem lucrurile

Într-o dimineaţă, aşa cum se întâmpla adesea, califul Harun al-Rashid chemă la sine un ghicitor şi îi povesti visul său:

- Se făcea că îmi cădeau dinţii unul câte unul şi că, în cele din urmă am rămas cu totul ştirb. Ce zici despre aceasta?

- Stăpâne, nu e de bine. Visul se tălmăceşte aşa: părinţii tăi vor muri înaintea ta şi tu vei rămâne singur! îi zise ghicitorul.

Califul se întrista tare şi se înfurie până într-atât încât îi porunci învăţatului să nu-i mai iasă în cale. Îşi povesti aşadar visul încă unui mag.

Acesta îi răspunse:

- Stăpâne, este un vis bun. Acest vis arată că tu vei avea o viaţă lungă, că vei trăi mai mult decât părinţii tăi şi mulţi apropiaţi!

Califul nostru, deplin mulţumit, zise:

- Ce vis frumos!

Şi îi dădu o sută de dinari învăţatului care îl tălmăcise atât de bine. Apoi îşi chemă vizirul şi îi porunci să-l caute pe cel dintâi ghicitor pentru a-i cere iertare că fusese astfel alungat de la palat. De fapt, cel dintâi îi descoperise acelaşi lucru, spunând însă lucrurile într-un fel greşit.

Chiar şi cel mai usturător adevăr se poate spune într-un fel plăcut. Amabilitatea este înţelepciunea inimii.

Cuprins